

- підвищити престижність праці за робітничими професіями;
- забезпечити зростання надходжень до бюджетів усіх рівнів та фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування;
- зменшити відтік економічно активного населення за кордон.

Звичайно, Закон України «Про зайнятість населення» відрізняється комплексним підходом щодо підвищення рівня сприяння працевлаштуванню громадян України. Реальні правові стимули для роботодавців які створюють нові робочі місця можуть змінити ситуацію на ринку праці.

Для ефективного стимулювання заінтересованості роботодавців у працевлаштуванні безробітних необхідно реформувати інститут зайнятості населення в системі трудового права, що сприятиме вдосконаленню законодавства про працю України. Акцентувати увагу треба й на необхідність підвищення ефективності колективно-договірного регулювання у сфері зайнятості населення.

Недоліки нормативно-правового регулювання процедури встановлення стану сп'яніння в пішоходів, велосипедистів, водіїв гужового транспорту та погоничей тварин

Шруб І.В., старший викладач кафедри адміністративної діяльності НАВС, кандидат юридичних наук

Відповідно до п. 1.3. правил дорожнього руху (далі – ПДР), всі учасники дорожнього руху зобов'язані знати й неухильно виконувати вимоги цих Правил. До учасників дорожнього руху ПДР відносять осіб, які беруть безпосередню участь у процесі руху на дорозі як пішоходи, водії, пасажирки, погоничі тварин. І якщо відповідальність водіїв знаходиться під пильною увагою науковців та законодавця, то роль інших учасників дорожнього руху невідрізнено ігнорується. Водночас, як свідчать результати проведеного дослідження, пішоходи, велосипедисти та особи, які керують гужовим транспортом, і погоничі тварин є повноцінними учасниками дорожнього руху і своїми діями чи бездіяльністю суттєво впливають на стан аварійності на дорогах.

Статистичні дані свідчать, що понад 50 % усіх ДТП відбувається за участю пішоходів – і більшість, – саме з вини останніх. Зокрема, кожного року працівники ДАІ фіксують понад 6,5 тис. ДТП, скоєних із вини пішоходів, у яких шкоду зазнають 6,3 тис. громадян (більше тисячі осіб гине та понад п'ять тисяч травмується). В середньому, щороку вчиняється понад 17 тис. наїздів на пішоходів, у яких 2,8 тис. гине та понад 15 тис. отримує тілесні ушкодження різного ступеня важкості. При цьому, як доводять учені, ризик потрапляння в аварію учасників дорожнього руху починає стрімко зростати вже тоді, коли рівень алкоголю в їх крові перевищує 0,1 г/дл. Відносний ризик настання летальних наслідків у результаті ДТП як для водіїв, так і для пішоходів зростає разом зі зростанням рівня алкоголю в крові.

Адміністративна відповідальність за порушення ПДР пішоходами, велосипедистами та особами, які керують гужовим транспортом, і погоничами тварин передбачена ст. 127 КУпАП. Однією із кваліфікуючих

ознак цієї статті є вчинення адміністративного правопорушення в стані алкогольного сп'яніння (ч. 3 ст. 127 КУпАП). Відразу ж зауважимо, що існування в КУпАП цієї кваліфікуючої ознаки обумовлено значною кількістю випадків учинення ДТП з вини п'яних пішоходів, велосипедистів, водіїв гужового транспорту та погоничей тварин. Однак, більшість працівників ДАІ вказують на низьку ефективність цієї адміністративної норми, що пов'язано із неналежним нормативно-правовим регулюванням процедури визначення стану сп'яніння в пішоходів, велосипедистів та в інших учасників дорожнього руху. Дійсно, до недавнього часу порядок встановлення стану сп'яніння в усіх правопорушників регулювалась спільним Наказом МВС України, МОЗ України та МЮ України від 24.02.1995 р. № 114/38/15-36-18 «Про затвердження Інструкції про порядок направлення громадян для огляду на стан сп'яніння в заклади охорони здоров'я та проведення огляду з використанням технічних засобів». Аналіз положень цього наказу свідчить, що більшість із них суперечила законодавству та порушувала деякі особисті права та свободи громадян. У зв'язку з цим, з метою приведення міжвідомчих нормативно-правових актів у відповідність до чинного законодавства, 21.04.2009 р. цей наказ було скасовано. Разом із тим, новий нормативно-правовий акт, який би регулював проведення зазначеної процедури, так і не було прийнято. Як наслідок, нині в аналізованій сфері утворився так званий правовий вакуум, який унеможливує застосування положень ч. 3 ст. 127 КУпАП на практиці.

Таким чином, з метою нормативно-правового визначення процедури встановлення стану сп'яніння в пішоходів, велосипедистів, водіїв гужового транспорту та погоничей тварин, які порушують ПДР, пропонуємо внести зміни до Постанови КМУ № 1103 від 17.12.2008 р. «Про затвердження Порядку направлення водіїв транспортних засобів для проведення огляду з метою виявлення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, і проведення такого огляду» та до спільного Наказу МВС України та МОЗ України № 400/666 від 9.09.2009 р. «Про затвердження Інструкції про виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції» поширивши сферу їх дії на всіх учасників дорожнього руху. Також, необхідно внести деякі зміни до ч. 3 ст. 127 КУпАП, виклавши її в такій редакції: «Порушення ПДР особами, зазначеними в частинах першій або другій цієї статті, які перебували в стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують їх увагу та швидкість реакції, а так само відмова цих осіб від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо вживання лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, а також вживання цими особами після ДТП за їх участю алкоголю, наркотиків, а також лікарських препаратів, виготовлених на їх основі (крім тих, що входять до офіційно затвердженого складу аптечки або призначені медичним працівником), до проведення уповноваженою особою медичного огляду з метою встановлення стану алкогольного,

наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо вживання лікарських препаратів, що знижують його увагу та швидкість реакції, чи до прийняття рішення про звільнення від проведення такого огляду, -» і далі по тексту. На нашу думку, введення цієї норми суттєво покращить ситуацію на дорогах, оскільки гарантуватиме накладення на порушників ПДР більш суворих санкцій за вчинення проступків у стані сп'яніння.

Щодо визначення дефініції «публічна адміністрація» у сучасному законодавстві України

Булик І.Л., викладач кафедри загально правових ННПП НАВС, кандидат юридичних наук,

На сьогодні поняття «публічна адміністрація» досить часто зустрічається у нормативно-правових актах України та працях деяких науковців, але, на жаль, у сучасній науці не сформовано єдиного підходу щодо визначення цього поняття. Зазначена обставина актуалізує необхідність поглиблення наукових досліджень поняття публічної адміністрації, сутності цієї категорії та особливостей її виявлення у конкретних умовах сучасної України.

Дослідженням цього питання займалися такі вчені-правознавці: В. Б. Авер'янов, Т. В. Білозерська, В. І. Борденюк, Н. А. Гнидюк, І. А. Козар, І. Б. Коліушко, В. В. Малиновський, В. П. Тимошук та інші. Перелічені вчені намагалися надати своє визначення поняттю «публічна адміністрація», проаналізувати принципи її діяльності.

Термін «публічна адміністрація» уперше використано в праві Європейського Союзу. Аналіз окремих нормативно-правових актів ЄС дозволяє зробити висновок, що в європейському праві існує два визначення поняття «публічна адміністрація»: у вузькому та в широкому сенсі. У вузькому сенсі під «публічною адміністрацією» розуміються «регіональні органи, місцеві та інші органи публічної влади», «центральні уряди» та «публічна служба». Під органами публічної влади, при цьому, розуміються «інституції регіонального, місцевого або іншого характеру, інші органи, діяльність яких регулюється нормами публічного права або діями держав-членів; органи, наділені достатніми суверенними повноваженнями країни, які з формальної точки зору не є частиною адміністративного апарату держави-члена, але структура та завдання якого визначені в законі (причому ці завдання належать сфері функціонування держави)».

У широкому сенсі в європейському праві до «публічної адміністрації», окрім органів публічної влади, відносять ті органи, які не входять до неї організаційно, але виконують делеговані нею функції. Водночас, як зазначається у Резолюції щодо публічної (державної) відповідальності, під «публічною владою» (або органами публічної влади), слід розуміти будь-яку установу публічного права (у тому числі державу, регіональні та місцеві органи державної влади, незалежні публічні підприємства) та будь-яких фізичних осіб під час виконання ними повноважень офіційних органів.